

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/40/2019
Identifikačné číslo spisu: 8017200599
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8017200599.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a zo sudcov JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom v Tulčíku č. 310, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, Nám. L. Štúra č. 1, Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka 1/ (sťažovateľ) Tatry mountain resort, a.s. so sídlom v Demänovskej doline 72, Liptovský Mikuláš, zastúpeného JUDr. Barborou Miškovou Kubošiovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Košická 2624/32, ďalšieho účastníka 2/ Inštitútu ochrany prírody so sídlom Sásovská cesta 86, Banská Bystrica, ďalšieho účastníka 3/ Združenia domových samospráv, P.O.BOX 218, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. júla 2017 číslo: 3751/2017-6.3 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 10. októbra 2016 číslo: ČJ.OU-PO-OSZP1-2016/023597-012/SJ, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/37/2017-140 zo dňa 07.06.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ďalšieho účastníka 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/37/2017-140 zo dňa 7. júna 2019 z a m i e t a.

Žalobcovi a ďalšiemu účastníkovi konania 3/ p r i z n á v a voči ďalšiemu účastníkovi konania 1/ právo na náhradu trov kasačného konania, ostatným účastníkom trovy kasačného konania n e p r i z n á v a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania proti žalovanému n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutie žalovaného číslo: 3751/2017-6.3 zo dňa 3. júla 2017 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Prešov, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja číslo: Č.j.OU-PO-OSZPI-2016/023597-012/SJ zo dňa 10. októbra 2016 a vrátil vec Okresnému úradu Prešov, odbor

starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja na ďalšie konanie.

2. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor štátnej správy ochrany prírody rozhodnutím zo dňa 3. júla 2017 číslo: 3751/2017-6.3 ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku na základe odvolania Lesoochranárskeho zoskupenia VLK so sídlom Tulčák 310, 082 13 Tulčák zo dňa 11.11.2016 potvrdilo rozhodnutie Okresného úradu Prešov, odboru starostlivosti o životné prostredie č. OU-PO-OSZP1-2016/023597-012/SJ zo dňa 10.10.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým okresný úrad ako príslušný štátny orgán ochrany prírody a krajiny podľa § 64 ods. 1 písm. c) a § 67 písm. e) a h) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na základe žiadosti Tatry mountain resorts, a. s., Demänovská Dolina 72, 031 01 Liptovský Mikuláš, v zastúpení Ing. C. X., zo dňa 26.4.2016

A. vydal súhlas podľa § 56 ods. 2 zákona na vykonanie ornitologického výskumu na území národnej prírodnej rezervácie (ďalej len „NPR“) Slavkovská dolina, NPR Skalnatá dolina a NPR Studené doliny a na území Tatranského národného parku, ktoré je súčasne územím európskeho významu Tatry (SKUEV0307) s tretím, štvrtým a piatym stupňom ochrany, na účely spracovania správy o hodnotení pre navrhovanú činnosť „Lyžiarske stredisko Vysoké Tatry - Starý Smokovec“;

B. povolil výnimku zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a) v znení § 14 ods. 1 písm. c) zákona, § 15 ods. 1 písm. a) v znení § 14 ods. 1 písm. c) zákona a § 14 ods. 1 písm. c) zákona na pohyb mimo vyznačeného turistického alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce na území NPR Slavkovská dolina, NPR Skalnatá dolina a NPR Studené doliny a na území Tatranského národného parku, ktoré je súčasne územím európskeho významu Tatry (SKUEV0307) s tretím, štvrtým a piatym stupňom ochrany, v súvislosti s vyššie uvedeným ornitologickým výskumom;

C. podľa § 82 ods. 12 zákona určil bližšie podmienky vykonávania činnosti uvedenej vo výrokovej časti A. a B. zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny, ktoré sú vo výroku špecifikované pod bodmi 1-6.

D. určil platnosť prvostupňového rozhodnutia do 31. októbra 2017.

Ďalej žalovaný v napadnutom rozhodnutí zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Prešov tak, že

časť výroku prvostupňového rozhodnutia, ktorým okresný úrad v súlade s § 82 ods. 12 zákona bližšie podmienky vykonania činnosti uvedenej vo výrokovej časti A. a B. zabezpečujúce záujem ochrany prírody a krajiny, sa dopĺňa novým bodom, ktorý znie: „7. plánovaný ornitologický výskum a pohyb mimo vyznačených turistických a náučných chodníkov bude vykonávaný v záujmovom území vyznačenom na mape uvedenej v prílohe tohto rozhodnutia“, prvostupňové rozhodnutie sa dopĺňa prílohou, ktorá znie: „Príloha k rozhodnutiu č. OU-PO-OSZP1-2016/023597-012/SJ zo dňa 10.10.2016 (nasleduje obrázok Mapa s vyznačenými hranicami záujmového územia), vo výroku prvostupňového rozhodnutia sa veta „Rozhodnutie platí odo dňa nadobudnutia právoplatnosti do 31. októbra 2017“ nahrádza vetou „Rozhodnutie platí odo dňa nadobudnutia právoplatnosti do 31. októbra 2018“.

3. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že je nepochybné, že zámerom žiadateľa o udelenie súhlasu a výnimiek sú dotknuté územia troch národných prírodných rezervácií: Slavkovská dolina, Skalnatá dolina, Studené doliny, čiže územia s najvyšším stupňom ochrany, ktoré je súčasne územím európskeho významu Tatry (SKVEV0307), kde je činnosť spojená s výskumom zakázaná ustanoveniami § 14 ods. 1 písm. c/, § 15 ods. 1 písm. a/, § 16 ods. 1 písm. a/ ZOPK.

4. Krajský súd poukázal na Európsku legislatívu pre ochranu prírody a to smernicu Rady č. 79/409/EHS z 2.4.1979 o ochrane voľne žijúcich vtákov (ďalej len smernica o vtákoch) a smernicu o biotopoch (smernica Rady č. 92/43/EHS z 21.05.1992), ktoré predstavujú najrozsiahlejšiu iniciatívu s cieľom chrániť prírodné dedičstvo v celej Európskej únii. Ústredným bodom obidvoch smerníc o prírode je vytvorenie celoeurópskej ekologickej siete chránených lokalít nazvanej Natura 2000. Každá krajina označila lokality siete Natura 2000, aby pomohla zachovať vzácne biotopy a druhy nachádzajúce sa na ich území. Sieť Natura 2000 nielen ochraňuje niektoré najvzácnejšie európske druhy a biotopy, ale poskytuje aj bezpečné útočisko pre ďalšie nespočetné živočíchy, rastliny a charakteristické črty života zvierat a rastlín vo voľnej prírode, ktoré aj keď sú všeobecnejšie, predstavujú rovnako dôležitú súčasť nášho prírodného dedičstva. Súčasťou Natura 2000 na území Slovenskej republiky je územie európskeho významu Tatry (SKVEV0307 Tatry).

5. Je nesporné, že aj pohyb osôb mimo turistického alebo náučného chodníka mimo zastavaného územia obce v území s tretím, štvrtým a piatym stupňom ochrany je zakázaný, a teda zákonodarca týmito zákonnými zákazmi vyjadril jednoznačne rozpor takejto činnosti s účelom zákona, ktorým je ochrana prírody a krajiny.

6. Neobstojí argumentácia správnych orgánov, že výsledky plánovaného výskumu budú využité na zistenie aktuálnych informácií o dotknutých biotopoch a druhoch a na prijatie nových opatrení pre zabezpečenie priaznivého stavu dotknutých biotopov a tiež pre potreby prehodnotenia potreby dobudovania lyžiarskeho strediska v územiach s najvyššou prírodoochranskou hodnotou, keďže podstatou žiadosti nie je ochrana národného parku, národnej prírodnej rezervácie a územia Európskeho významu, ale rozšírenie lyžiarskeho strediska, pričom udelenie výnimiek nezohľadňuje možnosť negatívneho dopadu na biotu chránených území, ale vychádza v ústrety ľudským požiadavkám, smerujúcim v konečnom dôsledku k stieraniu rozdielov medzi rôznymi stupňami ochrany prírody na Slovensku, ktoré z tohto dôvodu strácajú zmysel.

7. Každý čo i len minimálny zásah do nášho najväčšieho prírodného bohatstva, do nedotknutej prírody musí byť dostatočne odôvodnený, ako aj každá udelená výnimka a povolený súhlas (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 10Sžo/76/2015 z 20.06.2017).

8. Krajský súd podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 3a, ods. 4 SSP zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie.

9. Proti tomuto rozsudku podal ďalší účastník 1/ v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je absolútne zrejmé, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci správnymi orgánmi, či nepreskúmateľnosť správnych rozhodnutí, na ktoré v odôvodnení rozsudku poukazuje len veľmi všeobecne správny súd. Tvrdil, že správny súd nesprávne aplikoval ustanovenia ZoPK, keď uviedol, že zákonodarca zákonnými zákazmi vyjadril rozpor akejkoľvek činnosti obsiahnutej vo všeobecných zákazoch s účelom zákona, ktorým je ochrana prírody a krajiny. Aj keď ZoPK je zameraný na ochranu prírody a krajiny. Krajský súd pravdepodobne opomenul, že zákonodarca v ňom umožňuje, v odôvodnených prípadoch udelenie súhlasov a výnimiek z inak zakázaných činností, pričom ochrana prírody a krajiny je realizovaná tým, že rozhodnutie obsahujúce vydanie súhlasov a výnimiek ustanovuje podrobné podmienky vykonávania činnosti, ako i časovým obmedzením výnimiek. Krajský súd interpretoval zákazy obsiahnuté v ZoPK ako absolútne, keď súčasne uvádza, že pohyb osôb mimo turistického alebo náučného chodníka mimo zastavaného územia obce v území s tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany je absolútne a generálne zakázaný. Takéto právne posúdenie je v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy obsiahnutej v ZoPK.

10. Ďalej uviedol, že ZoPK taxatívny spôsobom vymenúva činnosti, na vykonanie ktorých sa na území, na ktorom platí určitý stupeň ochrany, vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody a činnosti, ktoré sú na území s určitým stupňom ochrany zakázané. Stanovuje pritom súčasne i to, že orgán ochrany prírody môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku zo zakázaných činností. Tieto ustanovenia ZoPK však správny súd žiadnym spôsobom neinterpretuje a neaplikuje, a k veci sa stavia tak, akoby

takéto ustanovenia ZoPK ani neexistovali. Správny súd interpretuje ustanovenia ZoPK čiastkovo a bez ich vzájomnej súvislosti. Takéto právne posúdenie veci nemôže ako správne obstáť.

11. Rovnako za správne právne posúdenie nie je možné prijať všeobecný záver správneho súdu o tom, že pohyb mimo vyznačeného turistického alebo náučného chodníka je sám o sebe zakázanou činnosťou a je činnosťou, ktorá je vždy v rozpore so záujmami ochrany prírody, a že o odôvodnený prípad na udelenie výnimky (aj keď primárne správny súd vôbec udelenie výnimky považuje za rozporné so zákonom, avšak nesprávne) je daný výlučne v jednom jedinom prípade a to, ak je na udelení súhlasu alebo výnimky verejný záujem, ktorý prevyšuje verejný záujem na ochrane prírody a krajiny. Žiaden takýto záver, aký prijal správny súd, však z právnej úpravy obsiahnutej v ZoPK nevyplýva. Posudzovanie odôvodnenosti výnimky je vždy vecou správnej úvahy konajúceho orgánu ochrany prírody. Správne orgány v tomto prípade na základe správnej úvahy dospeli k záveru, že realizáciou ornitologického výskumu pozorovaním a s tým súvisiacim pohybom mimo vyznačených turistických alebo náučných chodníkov jednou resp. dvoma osobami vykonávajúcimi výskum nedôjde k vážnym negatívnym zásahom do prípadného prostredia a neexistuje predpoklad ani porušenia záujmov druhej ochrany.

12. Správna úvaha resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý spôsob voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Správna úvaha je metódou prijímania rozhodnutí v tých veciach, kde nie je možné stanoviť exaktné kritériá pre prijatie rozhodnutia a ide o konštitutívny výber jednej z viacerých možností. Pri správnej úvahe je súdne možné preskúmať len samotný hodnotiaci proces, nikdy nie však samotný výsledok správnej úvahy a nahrádzať správnu úvahu správneho orgánu vlastným uvážením správneho súdu. Správna úvaha môže byť predmetom súdneho prieskumu len z toho hľadiska, či pri jej využití nedošlo k vybočeniu z hľadísk zákona a či nedošlo k porušeniu zásad správneho konania. Podľa názoru ďalšieho účastníka 1 sa správny súd týmito zásadami dôsledne neriadil, keď správnu úvahu správnych orgánov v odôvodnení rozsudku nahrádza svojimi vlastnými úvahami o tom, ako mali správne orgány vec právne posúdiť.

13. Na to, aby súd zrušil alebo mohol zrušiť rozhodnutie prijaté na základe správnej úvahy, by musel ísť o také kvalitatívne porušenie princípov správnej úvahy, ktoré by bolo zjavné. O tento prípad podľa názoru ďalšieho účastníka 1 nejde, a preto je rozsudok postihnutý vadou nesprávneho právneho posúdenia. Správny súd nie je v pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí oprávnený posudzovať účelnosť alebo vhodnosť správneho uváženia premietnutého do rozhodnutia správnych orgánov a ani z tohto dôvodu rozhodnutie zrušiť. V opačnom prípade by súd preskúmaval rozhodnutie správnych orgánov nad rámec vymedzený zákonom. Svojím postupom teda správny súd podľa názoru ďalšieho účastníka 1 preskúmaval rozhodnutia nad tento rámec, keď správnu úvahu správnych orgánov v rozsudku označil na nesprávnu resp. takú, ktorá nemôže obstáť, a to bez toho, aby bližšie ozrejmil, z akých dôvodov obstáť nemôže, resp. aby vôbec odôvodnil a preukázal, že by správnu úvahou správnych orgánov došlo k vybočeniu z hľadísk zákona alebo zásad správneho konania. Preto rozsudok ako správny a zákonný nemôže obstáť.

14. Z rozsudku tiež vôbec nie je zjavné, na základe čoho správny súd dospel k záveru, že sa ani jeden zo správnych orgánov nezaoberal otázkou verejného záujmu, a že výnimku je možné udeliť len v prípade, ak verejný záujem na udelení výnimky prevyšuje nad verejným záujmom na ochrane prírody. Je nepochybné, že rozhodnutiami správnych orgánov bol povolený výskum chránených druhov vtákov, a to na základe metodiky, ktorá je súčasťou administratívneho spisu ako príloha žiadosti ďalšieho účastníka 1 adresovaná správne orgánu prvého stupňa, a výskumu, ktorý podľa výroku rozhodnutí správnych orgánov spočíva výlučne vo vizuálnom a akustickom pozorovaní vtákov, ich sčítavaním a zaznamenávaním do formulárov s cieľom spracovania správy o hodnotení. Obsahom správy o hodnotení majú byť (i) informácie o výskyte chránených druhov vtákov, výskyte ich biotopov, (ii) podrobná mapa výskytu chránených druhov vtákov, (iii) informácie o vplyve navrhovanej činnosti na biotopy vtákov, (iv) informácie o rozsahu zásahu navrhovanej činnosti do biotopov vtákov. Výsledkom výskumu majú teda byť informácie (početnosť, populačná dynamika, výskyt), ktoré tvoria kritéria pre hodnotenie, či sa

druhy nachádzajú v priaznivom stave resp. či navrhovaná činnosť zásahom do ich biotopov nespôsobí zhoršenie hodnotenia ich stavu. Je teda bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že samotný výskum (a to aj v tomto prípade) bol vykonaný za účelom zabezpečenia priaznivého stavu vtákov (teda vo verejnom záujme na ochrane životného prostredia), pretože ak výsledkom výskumu bude alebo je predpoklad zhoršovania kritérií pre stanovenie priaznivého stavu druhu (zásah do biotopov druhu napr. ich výrazným zmenšením), nebude v konečnom dôsledku realizácia činnosti, ktorá zhoršenie stavu druhu môže spôsobiť, povolená. Nesprávny je teda záver správneho súdu o tom, že správne orgány tu verejný záujem neskúmali a nezaoberali sa ním. Práve naopak, povolením výskumu za účelom zabezpečenia priaznivého stavu vtákov, t.j. vo verejnom záujme na ochrane životného prostredia, správne orgány dôsledne a správne naplnili účel a zmysel ZoPK, ktorý však správny súd svojim nesprávnym právny posúdením poprel.

15. Ďalší účastník 1/ (sťažovateľ) navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu v Prešove č. k. 3S/37/2017-140 zo dňa 07.06.2019 zrušil a konanie zastavil, alebo ak zistí, že nie sú dôvody na zastavenie konania, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

16. Žalobca v zastúpení advokátkou vo vyjadrení zo dňa 30.07.2019 ku kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa správneho súdu odôvodneným prípadom na udelení výnimky môže byť len ten, keď záujem na povolení výnimky prevyšuje nad verejným záujmom na ochrane prírody v osobitne chránených územiach.

17. Pokiaľ ide o údajné nesprávne právne posúdenie veci, ani v tomto smere nemožno kasačnej sťažnosti sťažovateľa priznať úspech. Najzrozumiteľnejšie je podstata argumentov sťažovateľa vyjadrená na strane 5 kasačnej sťažnosti, kde sťažovateľ výslovne uvádza: „Právna regulácia osobitnej územnej ochrany ktorá sa v ZOPK prejavuje prostredníctvom rozličných, často veľmi široko formulovaných zákazov či obmedzení, vyžadujúcich si predchádzajúci súhlas príslušného štátneho orgánu ochrany prírody a krajiny v niektorých prípadoch pôsobí veľmi prísne.“ Inak povedané, sťažovateľ v sťažnosti kritizuje prísnosť právnej úpravy a správneho súdu vyčíta, že súdenu vec posúdil v súlade s touto „prísnou“ právnou úpravou.

18. Opodstatnenosť námietkam sťažovateľa nemožno priznať ani vo vzťahu k tej časti kasačnej sťažnosti, kde namieta, že správny súd nemal napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy preskúmať, keďže lehota platnosti vydaného súhlasu a udelenej výnimky uplynula a prieskum bol vykonaný.

19. Ďalší účastník 3/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti ďalšieho účastníka 2/ uviedol, že ak žalovaný uznal rozhodnutie krajského súdu nepodaním kasačnej sťažnosti za správne, ostatní účastníci súdneho konania (ktorými sú občianske združenia na ochranu životného prostredia) dosiahli v zhode so žalobcom ochranu verejného záujmu ochrany životného prostredia, potom kasačná sťažnosť, ktorá nechráni nejaký oprávnený subjektívny záujem alebo právo sťažovateľa je zjavne obštrukčná v snahe zabrániť realizácii práva na priaznivé životné prostredie ako aj riadny výkon štátnej správy na úseku ochrany prírody a krajiny.

20. V tejto súvislosti však podľa ďalšieho účastníka 3/ nie je zrejmé, aké subjektívne právo spoločnosti Tatry mountain resorts, a.s. (TMR) bolo negatívne rozhodnutím krajského súdu dotknuté a akej nápravy vo vzťahu k tomuto svojmu subjektívnemu právu sa TMR kasačnou sťažnosťou domáha. V predmetnej kasačnej sťažnosti totiž TMR opakovane uvádza, že žalovaným rozhodnutím v žiadnom prípade nedochádza k získaniu práv ani oprávnení v súvislosti s realizáciou projektov TMR, išlo vraj len o prieskum životného prostredia.

V takom prípade však rozhodnutie krajského súdu nemohlo byť v neprospech tohto účastníka konania a jeho výsledok nemal reálny vplyv na subjektívne práva a povinnosti TMR. TMR ako sťažovateľ neuviedol akým spôsobom je predmetný rozsudok prvoinštančného súdu v neprospech TMR ako účastníka konania, ktorý podáva kasačnú sťažnosť a teda nepreukázal aktívnu legitímáciu na podanie kasačnej sťažnosti ani neuviedol, čoho sa sťažnosťou domáha.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP zamietol.

22. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia kasačný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení žiadateľa vo svojej žiadosti zo dňa 26.4.2016, ktorá bola doručená na okresný úrad dňa 29.4.2016, žiadal o povolenie výnimiek a vydanie súhlasov podľa zákona v súvislosti so zabezpečovaním podkladov pre spracovanie dokumentácie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“) - správy o hodnotení navrhovanej činnosti „Lyžiarske stredisko Vysoké Tatry - Starý Smokovec“, v súlade s rozsahom hodnotenia, ktorý určilo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, sekcia environmentálneho hodnotenia a riadenia, odbor environmentálneho posudzovania listom č. 6778/2014-3.4/pl zo dňa 25.9.2014.

23. Ministerstvo v rámci odvolacieho konania zohľadnilo skutočnosť, že žiadateľ na základe listu zo dňa 26.4.2017, ktorým doplnil podklady pre rozhodnutie, zúžil rozsah územia, v ktorom požadoval uskutočniť ornitologický výskum a povoliť výnimku zo zákazu pohybu mimo vyznačeného turistického alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce, ako aj požiadavku, aby bol súhlas na ornitologický výskum a s ním súvisiaci pohyb mimo vyznačeného turistického alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce umožnený do 31.10.2018 vzhľadom k dĺžke konania o jeho žiadosti a potrebe uskutočnenia výskumu v priebehu celého kalendárneho roka, a spresnilo podmienky vykonávania povolenej činnosti.

24. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („SSP“) pri rozhodnutí, opatrení alebo inom zásahu, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo vykonal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, 198 a § 230 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. a).

25. Najvyšší súd poukazuje na to, že správna úvaha v napadnutom rozhodnutí je rozporná s iným rozhodnutím žalovaného, a to č. 7656/2016-9.2.(30/2016-rozkl.) zo dňa 15.10.2016 (súčasť administratívneho spisu), ktorým bola obdobná výnimka zrušená. Žalovaný na s., 7 uviedol, „...Výskum výskytu chránených druhov v chránených územiach s 5. stupňom ochrany na účely posudzovania zámeru žiadateľa "Lyžiarske stredisko Vysoké Tatry - Starý Smokovec", vyžadujúci povolenie výnimky z územnej a druchovej ochrany, je podľa názoru osobitnej komisie nenáležitý, spôsobujúci zbytočné poškodzovanie a zaťaženie chránených území. Osobitná komisia sa preto stotožnila s argumentačnými námietkami Inštitútu OP a LZ VLK, vznesenými k tejto otázke...“.

26. „...Osobitná komisia pri preskúmaní predložených rozkladov vzala do úvahy aj komunitárne záväzky, vyplývajúce z agendy NATURA 2000 pre Slovenskú republiku. Dotknuté územie je súčasťou územia európskeho významu SKUEV0307 Tatry. Podľa článku 2. 2 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín cieľom ochrany územia európskeho významu je zaistiť nezhoršovanie, prípadne zlepšovanie stavu jeho predmetu ochrany. Napriek uvedenému, osobitná komisia nepovažuje požiadavku Inštitútu OP, aby žiadateľovi nebol vydaný súhlas na výskum na celom území európskeho významu SKUEV0307 Tatry, za odôvodnenú. V konaní vo veci žiadosti žiadateľa sa nerozhoduje o realizácii zámeru žiadateľa v dotknutom území. Výkonanie výskumu výskytu chránených druhov na častiach dotknutého územia, kde sa podľa zákona o ochrane prírody nevyžaduje na túto činnosť povolenie výnimky z územnej ochrany, je v súlade s ustanoveniami zákona o ochrane prírody“. Z uvedeného vyplýva, že výskum možno vykonávať iba na častiach dotknutého územia, kde sa podľa zákona nevyžaduje povolenie tejto výnimky.

27. Rozhodnutím žalovaného č. 7656/2016-9.2.(30/2016-rozkl.) zo dňa 15.10.2016 bola vyjadrená správa úvaha s ktorou sa kasačný súd stotožnil. Ide o založenie správnej praxe, ktorá musí byť rešpektovaná v druhovo rovnakých prípadoch. Odchýlenie sa od správnej praxe nadriadeného orgánu vyžaduje osobitné odôvodnenie. Vyjadrenie správnej úvahy v napadnutom rozhodnutí bolo rozpore so správnu úvahou v predchádzajúcom druhovo rovnakom prípade. To spôsobuje nedostatok dôvodov v časti správnej úvahy administratívneho rozhodnutia.

28. O náhrade trov kasačného konania v procesnom vzťahu sťažovateľa (pôvodne ďalší účastník 1) voči žalobcovi a ďalšiemu účastníkovi 3/ a kasačný súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení § 169 SSP tak, že im vznikol nárok na náhradu trov voči neúspešnému sťažovateľovi, a to v rozsahu trov ktoré im vznikli v súvislosti s výzvou krajského súdu na vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti. Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi 2/ takéto trovy nevznikli.

29. Nárok na náhradu trov kasačného konania v procesnom vzťahu účastníkov konania voči žalovanému nevznikol, keďže žalovaný kasačnú sťažnosť nepodal.

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.